

РЕШЕНИЕ

№ 6481

гр. София, 30.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Вladoва

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Балев, като разглежда дело номер **8981** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Славина Вladoва, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1
от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище [населено място]
срещу съдебно решение от 30.07.2012г. по нахд № 23901/2011г., постановено от СРС,
НК, 18 състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 23 -
2302597 от 10.08.2011г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска
област, с което е наложено административно наказание имуществена санкция в
размер 5 000 лв. на основание чл. 416 ал. 5 и чл. 413 ал. 2 от Кодекса на труда на
жалбоподателя [фирма] за извършено нарушение на чл. 127 ал. 1 т. 3 от КТ и чл. 60
ал. 1 от Наредба № 2 от 2004г. за минималните изисквания за здравословни и
безопасни условия на труд при строително монтажни работи.

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно,
постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.
Твърди, че това е така, тъй като СРС въобще не е обсъдил възражението в жалбата
пред първата инстанция, че НП е издадено не само за нарушението, че не е осигурил
защитни мероприятия за предотвратяване на риска от падане от височина на хора или
предметипри извършване на бетонови работи на подпорна стена с височина 9м., но и
за множество други нарушения, които обаче не са конкретизирани въобще в НП.

Твърди, че посочването, че санкцията се налага и за множество други нарушения, описани в констативен протокол, но не и в НП, е съществено нарушение и на административно производствените правила, тъй като е недопустимо лице да бъде наказано за нарушение, което не е описано, а пък констативният протокол не е част от административната преписка и съответно не може да бъде документ индивидуализиращ нарушението. Твърди освен това, че в НП не е индивидуализирано мястото на извършване на нарушението. На последно място твърди, че по делото не е доказано вмененото му нарушение. Твърди, че това се потвърждава и от показанията на свидетеля Н., който е посочил, че от едната страна на строежа е имало безопасителна пътека, а от другата не е имало, поради денivelацията на терена. Иската оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Ответникът по касация Дирекция „ИТ” – Софийска област не изпраща представител в открито съдабно заседание и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП прокурор Балев изразява становище, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционното решение законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че по делото безспорно е установено вмененото на наказаното лице нарушение, а именно, че касаторът в качеството му на работодател по смисъла на § 1 т. 1 от ДР на КТ не е осигурил защитни мероприятия за предотвратяване на риска от падане от височина на хора или предмети при извършване на строителните работи на подпорна стена на височина около 9 м., чрез подходяща външна работна площадка обезопасена в предпазни парапети или друго алтернативно решение. При постановяване на оспореното решение СРС е приел, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Приел е, че за установеното нарушение е наложено установеното в закона наказание, като е приел и че определеният размер на наказанието е правилен. За да постанови оспореното решение СРС е събрал всички относими към спора доказателства – писмени и гласни – разпитал на свидетелите Г. – актосъставител, П. – свидетел по акта и Н. – свидетел посочен от жалбоподателя.

Настоящият състав намира оспореното решение на СРС за законосъобразно, по следващите съображения.

На първо място неоснователно е възражението на касатора, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, а именно необсъждане на част от доводите на жалбоподателя наведени в жалбата пред първата инстанция. Твърденията за необсъждане на част от доводите в жалбата не отговаря на истината. Видно от представеното първоинстанционно решение СРС е обсъдил подробно наведените възражения за това, че в НП е посочено, че има извършени и множество други нарушения, но непосочени какви, както и е обсъдил възражението, че не е посочено точно място на извършване на нарушението. Т.е. не е допуснато твърдяното

нарушение на съдопроизводствените правила. Настоящият състав споделя доводите на СРС относно твърдяните, но неописани в НП множество други нарушения, описани в констативен протокол. Правилно СРС е приел, че с оспореното НП на касатора е наложена санкция само и единствено за това, че не е предприел мероприятия за създаване на безопасни условия на труд на изграждащата се подпорна стена. Правилно СРС е коментирал, че посочените други нарушения, но неописани, са посочени като фраза за обосноваване на по – високия размер на наложената санкция. На следващо място правилно СРС е приел, че е точно посочено мястото на извършване на нарушението, а именно обектът е индивидуализиран с посочването на УПИ, в който се извършва строежът, както и към границата с кой УПИ се намира подпорната стена. Въз основа на изложеното настоящият състав намира, че не са налице и твърдяните в касационната жалба нарушения на административно производствените правила – а именно липсата на описание на нарушението и мястото на извършването му. Напротив както правилно е приел СРС нарушението е ясно и точно описано, както и ясно и точно е посочено мястото му на извършване.

На следващо място неоснователно е възражението, че не е доказано, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение. Настоящият състав споделя становището на СРС относно това защо кредитира една част от показанията на свидетеля Н. и защо не кредитира същите в друга част. СРС правилно е оценил показанията на свидетеля Н. кто е съпоставил същите с всички други събрани по делото доказателства. От събраните по делото доказателства писмени и гласни безспорно се установява вмененото нарушение, а именно, че не са извършени мероприятия за осигуряване на безопасността на хората и да бъде осигурено обезопасяването на строеж - подпорна стена с височина около 9 м. - от падане на хора и предмети. Установява се, че към момента на проверката на стената без обезопасяване са се намирали 4 работници. П. СРС не е кредитирал показанията на свидетеля Н., тъй като както посочва същият не е присъствал към момента на проверката и няма как неговите показания за това, че е била налице към този момент предпазна рампа откъм високата част на стената да са достоверни. О. това другите свидетели точно и безпротиворечиво възпроизвеждат обстановката по време на проверката, като същата е описана и образно. Въз основа на горното настоящата инстанция намира, че СРС законосъобразно е оценил събраните по делото доказателства като въз основа на тях е направил законосъобразни и логични изводи.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебното решение 30.07.2012г. на СРС, НК, 18 състав, постановено по нахд № 23901/2011г. следва да бъде оставено в сила, като постановено при правилното приложение на закона и без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 30.07.2012г. по нахд № 23901/2011г., постановено от СРС, НК, 18 състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 23 - 2302597 от 10.08.2011г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което е наложено административно наказание

имуществена санкция в размер 5 000 лв. на основание чл. 416 ал. 5 и чл. 413 ал. 2 от Кодекса на труда на жалбоподателя [фирма] за извършено нарушение на чл. 127 ал. 1 т. 3 от КТ и чл. 60 ал. 1 от Наредба № 2 от 2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при строително монтажни работи.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: